

Ἄγρια καὶ ἀχεροκάμωτα ἰκονίσματα πανώραιοι,
ποῦ φέγγει τοὺς ἢ ἀκοίμιστη χρυσοκαντήλα τοῦ ἥλιου.
Συνών. ἀχεροποίητος.

ἀχεροκάμωτος ἐπίθ. (II) Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀ-
χιουροκάμωτος Ἀθῆν. (παλαιότη.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ ἐπιθ. *καμωτός < κάνω.

1) Ὁ ἐξ ἀχύρων κατεσκευασμένος ἐνθ' ἄν. : Ἀχεροκά-
μωτος Ἰούδας Λεξ. Δημητρ. Ἀχεροκάμωτο σκιάχτρο αὐτόθ.

2) Εὐτελής, ἐπὶ ἀνθρώπων ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀχερέ-
νιος Β2.

ἀχερόκοιτη ἡ, ἀμάρτ. ἀχιρότσοιτη Δαρδαν. (Ὁ-
φρύν. Σίγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ κοίτη.

Κοίτη ἀπὸ ἄχυρα.

ἀχεροκόπι τό, ἀμάρτ. ἀχυροκόπι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ κοπή.

Ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὅποιον τεμαχίζονται τὰ ἄχυρα πρὶν
δοθοῦν ὡς τροφή εἰς τὰ ζῷα.

ἀχεροκοπριά ἡ, ἀμάρτ. ἀχυροκοπριά ΛΟΙΚΟΝΟΜΙΔ.
Ὁδηγός λαχανοκηπ. 72 καὶ 164.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ κοπριά.

Κόπρος περιέχουσα ἄχυρον: «Ἡ ὑγρασία διατηρεῖται
μὲ τὸ σκάλισμα ἢ μὲ ὀλίγη ἀχυροκοπριά».

ἀχεροκούμασο τό, ἀμάρτ. ἀχιουροκούμασο Ἀνδρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ κουμάσι.

Κελλίον κατάλληλον πρὸς ἐναπόθεσιν ἀχύρων.

ἀχερόλασπη ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀχυρόλασπη
Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ λάσπη.

Πηλὸς ἀνάμεικτος μὲ ἄχυρα.

ἀχερόλογα τά, ἀμάρτ. ἀχυρόλογα Κέρκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ λόγια, δι' ὃ ἰδ. λόγος.

Λόγοι ἐλαφροὶ ὡς ἄχυρον, φλυαρίαι. Συνών. φρ.
λόγια σὰν ἄχερα.

ἀχερομίντερο τό, ἀμάρτ. ἀδερομίντερο Πόντ. (Κο-
τύωρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ μιντέρι.

Στρῶμα ἀχύρινον. Συνών. ἀχερόστρωμα.

ἀχερομπάζω ἀμάρτ. ἀδερομπάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ ρ. μπάζω.

Μεταφέρω τὸ ἄχυρον ἀπὸ τὸ ἀλώνι εἰς τὸν ἀχυρῶνα.

ἀχερομπαστός ὁ, ἀμάρτ. ἄδερομπαστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄχερομπάζω.

Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν μεταφέρεται τὸ ἄχυρον ἀπὸ τὸ ἀ-
λώνι εἰς τὸν ἀχυρῶνα, ἥτοι οἱ μῆνες Ἰούλιος καὶ Αὐγου-
στος.

ἀχερομπατή ἡ, ἀμάρτ. ἀχιρουδατή Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχυρο καὶ μπατή.

Ἀχυρῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερόμυαλος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ μυαλό.

Ὁ ἔχων οἶονεϊ ἀχύρινον ἐγκέφαλον, ἄνους, μωρός.

ἀχερομύλιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀ-
χιρουδύλστους Ἰμβρ. ἀδερομύλιος Πόντ. (Ἀμισ.) ἀδο-
ρομύλιος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χερομυλιστός
< χερομυλίζω.

Ὁ μὴ ἄλεσθεις εἰς τὸν χειρόμυλον: Ἀλάτι ἀχερομύλιστο
Κονίστρ. Σ'τάρ' ἀχιρουδύλστου Ἰμβρ.

ἀχερόπαρτος ἐπίθ. Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χεροπαρτός < χε-
ροπαίρω ἀμαρτ.

Ὁ μὴ ὑποστάς ἐπαρκῇ ζύμωσιν, ἐπὶ ἄρτου. Συνών.
καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀνανέβαστος 2.

ἀχερόπλεχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχυρόπλεχτος λόγ.
πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ ἐπιθ. πλεχτός.

Ὁ κατεσκευασμένος μὲ ἄχυρα: Ἀχυρόπλεχτη καλύβα
- φωλιά.

ἀχερόπλιθα ἡ, πολλαχ. ἀχιουρόπλιθα Εὐβ. (Ὁρ.)
ἀχερόπλιθρα Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ πλίθα.

Πλίνθος ἐκ πηλοῦ περιέχοντες καὶ ἄχυρα.

ἀχεροποίητος ἐπίθ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀχειροποίητος.

Ὁ κατασκευασθεὶς οὐχὶ ὑπὸ ἀνθρωπίνων χειρῶν, ὁ
θείας προελεύσεως: Φορεῖ χιτῶνα τ' ἀχεροποίητο (ἐν αἰνίγμ.)
Κύθηρ. Συνών. ἀχεροκάμωτος (I).

ἀχεροποτίζω ἀμάρτ. ἀχιουροποτίζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀχερίζω καὶ ποτίζω καθ' ἀπλολογίαν
ἀντὶ ἀχερίζω ποτίζω.

Δίδω εἰς τὰ ζῷα ἄχυρα νὰ φάγουν καὶ τὰ ποτίζω.

***ἀχερόπουλλον** τό, ἀθυρόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄχερο διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρόν, λεπτὸν ἄχυρον. Συνών. ἀχεράκι 1.

ἄχερος ἐπίθ. Κεφαλλ. κ.ά. ἄδερος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἄχειρ.

Ὁ μὴ ἔχων χεῖρας.

ἀχερός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ ἡχῶν δυνατά, ἡχηρός: Ἀχερό κουδούνι. Ἀχερὴ
βροντή.

ἀχεροσάκκα ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σάκκα.

Μέγας σάκκος εἰς τὸν ὅποιον τίθεται τὸ ἄχυρον πρὸς
μεταφοράν. Πβ. ἀχεροσάκκι.

ἀχεροσάκκι τό, Κρήτ. (Βιάνν.) ἀχερόσακκο Κρήτ.
Πελοπν. (Ἀνδρουός.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σακκί.

Σάκκος διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρονται ἄχυρα. Συνών.
ἀχεροσακκούλλα, ἀχεροτσοῦβαλο.

ἀχεροσακκούλλα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σακκούλλα.

Ἀχεροσάκκι, ὁ ἰδ.: Ἀσμ.

Ἐπῆγα κ' ἐπαδρεύτηκα κ' ἤπρησα φτωχοπούλλα,
δὲν ἠῦρηκα 'ς τὸ σπῖτι τζης μούτ' ἀχεροσακκούλλα.

ἀχεροσάκκουλλο τό, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σακκούλλι.

Σακκίδιον ὅπου τίθεται τὸ ἄχυρον τὸ ὅποιον πρόκει-
ται νὰ φάγῃ ζῷόν τι καὶ ἀναρτᾶται ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του
κάτωθεν τοῦ ρύγχους του: Κρέμασε τ' ἀχεροσάκκουλλο
'ς τ' ἄλογο νὰ τρώῃ.

ἀχεροσεντόνα ἡ, ἀμάρτ. ἀχεροσεδόνα Κρήτ. (Σέ-
λιν. κ.ά.) ἀδεροσεντόνα Ρόδ. (Μεσαναγρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σεντόνα.

Σινδόνῃ ἐντὸς τῆς ὁποίας μεταφέρεται τὸ ἄχυρον. Πβ. ἀχεροσάκκα, ἀχεροσάκκι, ἀχεροσακκούλλα, ἀχεροτσούβαλο.

ἀχερόσκοινο τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σκοινί.

Σχοινίον ἐκ συνεκλωσμένης καλάμης.

ἀχερόσουππα ἡ, ἀμάρτ. ἀχυρόσουππα ΠΚωνσταντινίδ. Ὁ ἀλογογιατρ. 43.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σούππα.

Ζωμός ἐξ ἀχύρων διδόμενος ὡς φάρμακον εἰς ἀσθενεῖς ἵππους.

ἀχερόσπιτο τό, Ἀστυπ. Ζάκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Μεσσ.) ἀχυρόσπιτο Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σπῖτι.

Ἀχυρών. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερόσταβλος ὁ, Ἀμοργ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στάβλος.

Ἀχερόσπιτο, ὁ ἰδ.

ἀχεροστοιβάδα ἡ, (I) Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στοιβάδα.

Στοιβάς ἐξ ἀχύρων.

ἀχεροστοιβάδα ἡ, (II) Λεξ. Βλαστ. ἀχυροστουβάδα ΠΓεννάδ. 804.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυροστοιβιά.

Ἀχεροστοιβιά, ὁ ἰδ.

ἀχεροστοιβιά ἡ, ἀμάρτ. ἀχυροστουβιά Κεφαλλ. —Λεξ. Μ'Εγκυκλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ ἀστοιβιά.

Τὸ φυτὸν ποτήριον τὸ ἀκανθῶδες (poterium spinosum) τοῦ γένους τοῦ ποτηρίου (poterium) τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφάνα 2.

ἀχερόστρωμα τό, σύννηθ. ἀχιρόστρουμα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀχυρόστρωμα σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στρώμα.

Στρώμα γεμισμένον μετ' ἄχυρα. Συνών. ἀχερομίνητρο.

ἀχεροστρώσι ἡ, ἀμάρτ. ἀχιρουστρώσ' Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στρώσι.

Ἡ διὰ στρώματος ἀχύρων ὑπένδυσις τοῦ σαμαριουῦ.

ἀχεροταῖζω, ἀχιουροταῖζω Πελοπν. (Μάν.) ἀχεροταῖζω Κάρπ. Κρήτ. (Κατσιδ. Μύρθ. Χαν. κ.ά.) ἄχεροταῖζω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ ρ. ταῖζω.

Δίδω εἰς τὰ ζῶα ἄχυρα νὰ φάγουν ἐνθ' ἄν.: Βαθέαν αὐγὴν ἡγέρτην κ' ἐχεροταῖζα τὰ οὐία (βόδια) Κάρπ. || Ἄσμ.

Χίλοι διαόλοι δώκανε τῇ γράς καὶ μουρμουρίζει
σὰν νὰ μὲννε δεγίρι τζη νὰ μ' ἀχεροταῖζῃ

(δεγίρι=ἄλογο) Κρήτ.

ἀχεροτάισμα τό, Κάρπ. Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχεροταῖζω.

Παράθεσις ἀχύρων εἰς τὰ ζῶα.

ἀχερότοπος ὁ, ἀμάρτ. ἀχυρότοπος Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ τόπος.

Ἀχυρών. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερότρυπα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ τρυπα.

Ἀχερανοίχτης, ὁ ἰδ.

ἀχεροτσούβαλο τό, Κρήτ. Μέγαρ. Σκυρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ τσουβάλι.

Ἀχεροσάκκι, ὁ ἰδ.

ἀχεροφάγι τό, ἀμάρτ. ἀχυροφάι Θράκ. (Μάλαρ.) ἀχιρουφάι Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχεροφάγος.

Ἀχεροφάγος 1, ὁ ἰδ.

ἀχεροφάγος ὁ, ἀμάρτ. ἀχιρουφάγος Θράκ. (Αἰν.) ἀχεροφάς Θράκ. (Περίστασ. Σκοπ.) ἀχιρουφάς Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ -φάγος, ὁ ἐκ τοῦ ἔφαγα ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω. Πβ. τὸ ἀρχ. συγκοφάγος καὶ τὰ νεώτερα ἀβγοφάγος, ἀγγουροφάγος κττ.

1) Δίκρανον μετ' ὁποῖον λιχνίζουν καὶ φορτῶνουν τὸ ἄχυρον Θράκ. (Αἰν. Περίστασ. Σκοπ.) Συνών. ἀχεροφάγι. 2) Ρῆγμα τὸ ὁποῖον σχηματίζουν εἰς τὸν ὑψηλὸν καὶ ἐπιμήκη σωρὸν τοῦ λιχνισθέντος ἀχύρου διὰ νὰ διευκολυνθῇ δι' αὐτοῦ τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος πρὸς περαιτέρω λίκμησιν τοῦ ὑπολειπομένου σωροῦ Μακεδ. (Χαλκιδ.)

ἀχερόχρωμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχυρόχρωμος ΓΞενοπ. Κακὸς δρόμ. 32.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ χρώμα.

Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ἀχύρου: Ἀχυρόχρωμη μαντήλα μετ' ἄσπρα κρόσια.

ἀχερωνάρι τό, ἀχυρωνάρι Κάρπ. Κύπρ. ἀχερωνάριν Ἰκαρ. ἀχερωνάρι Κάρπ. ἀδερωνάριν Κύπρ. ἀδελωνάριν Κύπρ. ἄδελωνάριν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχερωνάρι καὶ τῆς καταλ. -άρι κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν. Τὸ ἀδελωνάρι κατ' ἀνομοίωσιν.

Ἀχυρὼν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὁ γέρος ἐπκίασε τὴν ῥκὰν μέσα 'ς τ' ἀδερωνάριν, τ' ἀδερον ἦτον σκορπιστὸν κ' ἐκάμαν το γουνάριν (γουνάριν=βουνὸ) Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερωνάρι ὁ, ἀχυρωνάρι σύννηθ. ἀχιουρωνάρι ΠΓεννάδ. Γεωργ. γλωσσ. 2 ἀχερωνάρι κοιν. ἀχιρωνάρι βορ. ἰδιωμ. ἀχιωνάρι Σαμοθρ. ἀδερωνάρι Ρόδ. ἀχυρωνάρι Τσακων. ἀχυρωνάρι ἡ, Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ. ἀχιουρωνάρι Αἰγιν. ἀδυρωνάρι Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀχερωνάρι Ἀθ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σωζόπ.) Πελοπν. (Κόκκιν. Μεσσ.) Προπ. (Κύζ.) Σύμ.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀχιρωνάρι Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Γκουβ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀρχιωνάρι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀχυρών. Διὰ τοὺς τύπ. ἀχιουρωνάρι, ἀχιουρωνάρι ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 277 κέξ. Τὸ θηλ. ἀχερωνάρι κατὰ τὸ ἀποθήκη. Τὸ ἀρχιωνάρι κατὰ μετὰθ.

Ἀχυρὼν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἀπὸ γαιδάροι μάλωναν σὲ ξένον ἀχυρῶνα (ἐπὶ ἐριζόντων διὰ πράγματα ἀνήκοντα εἰς τρίτους) σύννηθ. Στραβὸς βελόνῃ γύρευε μέσα 'ς τὸν ἀχυρῶνα Λακων. Μετ' τὸν καιρὸ ἡ ἀχερωνάρι γίνεται παλάτ' καὶ ἡ ἀγουρίδα μέλ' (μετ' τὴν ὑπομονὴν ὅλα εἶναι κατορθωτά) Σαρεκκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπους Ἀχερωνάρι Ρόδ. Ἀχιρωνάρι Λέσβ. Καημέρ' Ἀχιρωνάρι Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχιρωνίς Θεσσ. (Πήλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχιρων' (Ἀχερωνί) Ἰμβρ. Συνών. ἀχερωνάρι, ἀχερώνι.

ἀχερωνιά ἡ, ἀμάρτ. ἀδερωνέα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχερώνι καὶ τῆς καταλ. -σία.

Ὅσον χωρεῖ ὁ ἀχυρὼν.

